

Rättsfallssamlingen

BESLUT MEDDELAT AV TRIBUNALENS ORDFÖRANDE

den 19 juli 2016*

”Interimistiskt förfarande — Statligt stöd — Skattelättnader vid överskjutande vinst för vissa multinationella företag — Skattelättnader beviljas på grundval av förhandsbesked i skatteärenden (tax rulings) — Beslut i vilket stödordningen förklaras vara oförenlig med den inre marknaden och i vilket förordnas att det stöd som betalats ut ska återkrävas — Ansökan om uppskov med verkställigheten — Situation som ställer krav på skyndsamhet föreligger inte”

I mål T-131/16 R,

Konungariket Belgien, företrätt av C. Pochet och J.-C. Halleux, båda i egenskap av ombud, biträdda av advokaterna M. Segura Catalán och M. Clayton, advokater,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företräd av P.-J. Loewenthal och B. Stromsky, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en ansökan enligt artiklarna 278 och 279 FEUF om interimistiska åtgärder i form av uppskov med verkställigheten av artiklarna 2, 3 och 4 i kommissionens beslut C (2015) 9887 final av den 11 januari 2016 om den statliga stödordning för skattelättnader vid överskjutande vinst SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) som Belgien har genomfört,

meddelar

TRIBUNALENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Bakgrund till tvisten, förfarandet och parternas yrkanden

- 1 Förevarande tvist rör kommissionens beslut C (2015) 9887 final av den 11 januari 2016 om den statliga stödordning för skattelättnader vid överskjutande vinst SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) som Belgien har genomfört (nedan kallat det angripna beslutet), avseende en särskild reglering inom belgisk skattelagstiftning, nämligen systemet med skattelättnader för vissa vinster hos belgiska företag som tillhör multinationella företagsgrupper. Denna reglering utmärks av ett system med förhandsbesked i

* Rättegångsspråk: engelska.

skatteärenden vid överskjutande vinst (nedan kallat systemet för överskjutande vinst) som gör det möjligt för ett belgiskt företag som ingår i en multinationell företagsgrupp att justera sitt beskattningsunderlag.

- 2 Enligt Konungariket Belgien grundar sig systemet för överskjutande vinst på armlängdsprincipen, vilken tillämpas i stor utsträckning på området för internationell beskattning och erkänns i den modell för skatteavtal som utarbetats av Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD). Principen syftar till att säkerställa att värdet av en gränsöverskridande transaktion inom en multinationell företagsgrupp återspeglar dess verkliga ekonomiska värde, det vill säga det värde som följer av de regler och villkor som skulle ha varit tillämpliga om transaktionerna inte hade utförts mellan parter som är knutna till varandra. Detta gör det möjligt att betrakta vart och ett av företagen som ingår i samma grupp som ett enskilt skattesubjekt.
- 3 Konungariket Belgien har anfört att vid tillämpningen av det aktuella systemet för skattelättnader gör den behöriga belgiska skattemyndigheten en enskild prövning av varje företags situation och antar ett förhandsbesked med fastställande av villkoren för hur nämnda system ska tillämpas i det enskilda fallet. I ett sådant beslut fastställs först och främst, på grundval av en rapport om internprissättning, det marknadsmässiga pris som ska tillämpas på transaktionerna mellan det belgiska företaget och dess anknutna företag. När internpriserna för transaktionerna väl har tillämpats kan det belgiska företaget som spelar en central roll i en multinationell företagsgrupp, i princip, behålla den vinst som kvarstår efter dessa transaktioner. På grundval av ytterligare en rapport om internprissättning fastställs dessutom eventuella "överskjutande vinster". Härvidlag beaktas den omständigheten att en del av de kvarstående vinsterna beror på det mervärde som skapats genom det belgiska företags verksamhet, och att en annan del av dessa kvarstående vinster härrör från effekter hänförliga till företagsgruppen, såsom gruppsynergier eller stordriftsfördelar. Överskjutande vinst motsvarar, inom ramen för kvarstående vinst, den vinst ett företag inte hade kunnat skapa om det hade varit ett fristående företag. Det rör sig om vinster för det belgiska företaget som överskrider den affärsmässiga vinsten.
- 4 Konungariket Belgien har understrukit att det endast är dessa överskjutande vinster, vilka på grundval av rapporterna om internprissättning inte behöver hänföras till de belgiska transaktioner som utförts av företag som är skattskyldiga i Belgien och således inte ingår i företagets affärsmässiga vinst, som kan undantas från företagets beskattningsunderlag med stöd av det aktuella systemet med skattelättnader. Enligt Konungariket Belgien återspeglar de resterande vinsterna de vinster som det belgiska företaget har skapat och dessa beskattas av de belgiska myndigheterna i enlighet med belgisk skattelagstiftning. De vinster som beror på ett företags delaktighet i en multinationell grupp omfattas däremot inte av belgiska statens beskattningsrätt.
- 5 I det angripna beslutet slog Europeiska kommissionen fast att systemet med skattelättnader för överskjutande vinst utgjorde statligt stöd till de företag som omfattades av systemet. Detta system avviker nämligen från den huvudregel i belgisk skattelagstiftning som föreskriver att företag som är hemmahörande i Belgien eller utövar sin verksamhet genom ett fast driftsställe i Belgien beskattas för hela den beskattningsbara vinsten, vilken i utgångsläget beräknas på grundval av de faktiskt bokförda vinsterna. En del av vinsterna för belgiska företag som tillhör multinationella grupper är följaktligen undantagna från belgisk bolagsskatt, vilket resulterar i olik behandling av företag som i faktiskt och rättsligt hänseende befinner sig i en liknande situation med hänsyn till det syfte som ovannämnda huvudregel söker uppnå, det vill säga att beskatta vinsterna hos samtliga företag som är skattskyldiga i Belgien.
- 6 Oaktat den omständigheten att referenssystemet kan sägas innefatta en huvudregel som anger att vinster hos belgiska företag som ingår i multinationella företagsgrupper inte ska beskattas i den del de överstiger den så kallade marknadsmässiga vinsten, har kommissionen alternativt anfört att systemet för överskjutande vinst medför en felaktig tillämpning av armlängdsprincipen och därmed utgör ett undantag från denna princip. Detta undantag innebär nämligen att en del av de marknadsmässiga vinsterna hos belgiska företag som ingår i multinationella företagsgrupper undantas från skatteplikt,

vilket ger upphov till olik behandling av företag som i faktiskt och rättsligt hänseende befinner sig i en liknande situation med beaktande av det syfte som det normala systemet för beskattning av bolagsvinster i Belgien söker uppnå.

- 7 Således föreskriver artikel 1 i det angripna beslutet att systemet med skattelättnader för överskjutande vinster utgör statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF som är oförenligt med den inre marknaden och som Konungariket Belgien rättsstridigt genomfört i strid med artikel 108.3 FEUF. Artikel 2.1–2.4 i det angripna beslutet förelägger Konungariket Belgien att återkräva det oförenliga och rättsstridigt beviljade stödet från stödmottagarna, och anger att ränta beräknad på sammansatt basis belöper på de belopp som ska återbetalas, samt att varje belopp som ännu inte återbetalats av stödmottagarna ska återkrävas från den företagsgrupp som den aktuella stödmottagaren tillhör. Artikel 3 i beslutet föreskriver att återkravet ska genomföras omedelbart och effektivt och att Konungariket Belgien ska tillse att det angripna beslutet verkställs till fullo inom fyra månader från det att beslutet meddelades. Beslutets artikel 4 ålägger Konungariket Belgien att dels inom två månader efter att ha tagit del av denna underrättelse förse kommissionen med, bland annat, förteckningen över stödmottagare och de totala beloppen, kapital och räntor, som ska återkrävas från varje stödmottagare, dels hålla kommissionen underrättad om utvecklingen av de nationella åtgärder som vidtagits för att genomföra det angripna beslutet, till dess att det beviljade stödet har återbetalats till fullo.
- 8 I sitt pressmeddelande av den 11 januari 2016 avseende det angripna beslutet uppskattade kommissionen det stöd som skulle återbetalas till ungefär 700 miljoner euro, och att, vad stödmottagarna beträffar, de belgiska myndigheterna skulle bli tvungna att vända sig till ungefär 35 multinationella företag.
- 9 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 22 mars 2016 väckte Konungariket Belgien talan om ogiltigförklaring av det angripna beslutet.
- 10 Genom särskild handling som inkom till tribunalens kansli den 26 april 2016 ansökte Konungariket Belgien om interimistiska åtgärder, varigenom det i huvudsak yrkas att tribunalens ordförande ska:
 - besluta om uppskov med verkställigheten av artiklarna, 2, 3 och 4 i det angripna beslutet till dess att tribunalen har avgjort talan rörande huvudsaken, och
 - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.
- 11 I det yttrande över ansökan om interimistiska åtgärder som kommissionen inkom med till tribunalens kansli den 17 maj 2016, har kommissionen yrkat att tribunalens ordförande ska
 - avslå ansökan,
 - förplikta Konungariket Belgien att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

- 12 Det följer av artiklarna 278 FEUF och 279 FEUF, jämförda med artikel 256.1 FEUF, att domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder, om han eller hon anser att omständigheterna så kräver, får förordna om uppskov med verkställigheten av en rättsakt som angripits vid tribunalen och förordna om nödvändiga interimistiska åtgärder. Av artikel 278 FEUF framgår emellertid att en talan som förs i princip inte ska hindra verkställighet eftersom de rättsakter som Europeiska unionens institutioner antar presumeras vara giltiga. Domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder får således endast undantagsvis förordna om uppskov med verkställigheten av en rättsakt

som angripits vid tribunalen eller förordna om interimistiska åtgärder (se beslut av den 11 november 2013, CSF/kommissionen, T-337/13 R, ej publicerat, EU:T:2013:599, punkt 21 och där angiven rättspraxis).

- 13 I artikel 156.3 i tribunalens rättegångsregler föreskrivs vidare att en ansökan om interimistiska åtgärder ska ange föremålet för talan, de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad. Domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder får således förordna om uppskov med verkställigheten och andra interimistiska åtgärder, om det vid första påseendet framstår som faktiskt och rättsligt befogat att vidta sådana åtgärder (*fumus boni juris*) och dessa ställer krav på skyndsamhet, på så sätt att åtgärderna – för att undvika att den som ansöker om dem orsakas allvarlig och irreparabel skada – måste beviljas och ha verkan redan innan målet har avgjorts i sak. Dessa villkor är kumulativa, vilket innebär att det inte kan förordnas om interimistiska åtgärder när ett av villkoren inte är uppfyllt (se beslut av den 11 november 2013, CSF/kommissionen, T-337/13 R, ej publicerat, EU:T:2013:599, punkt 22 och där angiven rättspraxis).
- 14 Vid denna helhetsbedömning i det interimistiska förfarandet förfogar rätten över ett omfattande utrymme för skönsmässig bedömning och är fri att med avseende på de särskilda omständigheterna i fallet i fråga avgöra sättet att pröva om dessa villkor är uppfyllda liksom i vilken ordning denna prövning ska utföras, då det inte finns någon rättslig bestämmelse i vilken det föreskrivs ett redan upprättat analyschema för bedömningen av om det är nödvändigt att bevilja interimistiska åtgärder. Domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder ska även i förekommande fall göra en avvägning mellan de föreliggande intressena (se beslut av den 11 november 2013, CSF/kommissionen, T-337/13 R, ej publicerat, EU:T:2013:599, punkt 23 och där angiven rättspraxis).
- 15 Med beaktande av handlingarna i målet anser sig tribunalens ordförande förfoga över samtliga uppgifter som är nödvändiga för att avgöra förevarande ansökan om interimistiska åtgärder, utan att det är nödvändigt att först ge parterna tillfälle att yttra sig muntligen.
- 16 Med hänsyn till omständigheterna i fallet kommer tribunalen inledningsvis pröva huruvida villkoret att situationen ställer krav på skyndsamhet är uppfyllt.
- 17 I detta sammanhang har Konungariket Belgien påtalat det oklara rättsläge som uppstått till följd av kommissionens nya tillvägagångssätt för att definiera en medlemsstats beskattningsrätt och dess nya definition av "armlängdsprincipen". På grund av detta oklara rättsläge, av en omfattning som saknar motstycke, är det högst troligt att vissa företag kommer att besluta sig för att lämna Belgien eller avstå från att investera där, vilket skulle medföra en irreparabel skada för den belgiska ekonomin.
- 18 Konungariket Belgien befarar dessutom att om det angripna beslutet genomförs kommer det orsaka irreparabel skada i och med att den belgiska skattemyndigheten då vore tvungen att återigen inhämta samtliga uppgifter från företagen, ompröva och omräkna den skatt som varje företag skulle ha betalat om systemet för överskjutande vinst inte tillämpats, samt kräva återbetalning av stödbeloppen jämte ränta. Skattemyndigheterna vore dessutom skyldiga att kontakta motsvarande myndigheter i andra medlemsstater och vissa tredjeländer för att avgöra huruvida den del av de överskjutande vinsterna som har undantagits från beskattning i Belgien har beskattats eller kommer att beskattas någon annanstans. Ett dylikt arbete skulle innebära en enorm administrativ börda för förvaltningen i ett relativt litet land som har mindre personalresurser att tillgå. Konungariket Belgien har gjort gällande att för det fall att det angripna beslutet ogiltigförklaras skulle Belgien åsamkas allvarlig och irreparabel skada på grund av den enorma administrativa börda som då skulle behöva hanteras, först för att på grundval av det tvetydiga angripna beslutet fastställa beloppen att återkräva, sedan för att ersätta dessa belopp.

- 19 Konungariket Belgien har även anfört att om de belopp som kvalificerats som rättsstridigt statligt stöd som är oförenligt med den inre marknaden måste återkrävas, skulle de företag som i sådant fall skulle omfattas av dessa återkrav vidta rättsliga åtgärder. Nationella domstolar, liksom för den delen internationella skiljedomstolar, skulle i sådant fall behöva hantera otaliga krävande och komplexa tvister som inletts av företag som kräver ersättning och skadestånd.
- 20 I detta avseende har Konungariket Belgien erinrat om att enligt rättspraxis kan det i vissa fall finnas skäl att mildra villkoret avseende skyndsamhet då det vid första påseendet framstår som särskilt faktiskt och rättsligt befogat (*fumus boni juris*) att vidta interimistiska åtgärder. Således skulle domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder redan ha beaktat den omständigheten att det är oerhört svårt att bevisa att den påstådda skadan är irreparabel, samt att primärrätten, närmare bestämt artiklarna 278 och 279 FEUF, har företrädare framför all sekundärrätt. Det finns följaktligen inget som hindrar att domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder tillämpar dessa artiklar direkt och förordnar om uppskov med verkställigheten av det angripna beslutet om han eller hon anser ”att omständigheterna så kräver”, eller vidtar ”nödvändiga” interimistiska åtgärder, med anledning av att den angripna rättsakten är uppenbart rättsstridig då den, exempelvis, inte ens förefaller lagenlig.
- 21 Kommissionen har däremot anfört att villkoret att situationen ska ställa krav på skyndsamhet inte är uppfyllt.
- 22 Härvid erinrar tribunalen om att det följer av fast rättspraxis att frågan huruvida en ansökan om interimistiska åtgärder ställer krav på skyndsamhet ska bedömas med beaktande av om det är nödvändigt att fatta ett interimistiskt beslut för att förhindra att den som ansöker om den interimistiska åtgärden åsamkas allvarlig och irreparabel skada. Det ankommer på denna part att styrka att vederbörande inte kan vänta tills talan rörande huvudsaken avgörs utan att personligen lida sådan skada (beslut av den 19 september 2012, Grekland/kommissionen, T-52/12 R, EU:T:2012:447, punkt 36, beslut av den 17 januari 2013, Slovenien/kommissionen, T-507/12 R, ej publicerat, EU:T:2013:25, punkt 14, och beslut av den 27 februari 2015, Spanien/kommissionen, T-826/14 R, EU:T:2015:126, punkt 24).
- 23 Beträffande den bevisning som krävs i detta avseende följer det av fast rättspraxis att den part som har ansökt om en interimistisk åtgärd måste ge domaren med behörighet att besluta om sådana åtgärder tillgång till konkreta och precisa uppgifter, vilka stöds av detaljerade handlingar och bevisar den situation parten befinner sig i, samt gör det möjligt att bedöma vilka konsekvenser som troligtvis skulle uppstå för det fall att de interimistiska åtgärderna inte beviljades. Det ankommer således på denna part att inkomma med uppgifter, som stöds av handlingar, och kan ge en riktig helhetsbild av den situation som parten anser motiverar att de begärda åtgärderna beviljas (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 17 januari 2013, Slovenien/kommissionen, T-507/12 R, ej publicerat, EU:T:2013:25, punkt 16 och där angiven rättspraxis).
- 24 Vad gäller förevarande ansökan om interimistiska åtgärder från Konungariket Belgien påpekar tribunalen att medlemsstaterna är ansvariga för vad som anses vara allmänna intressen på nationell nivå. De kan således skydda dessa intressen genom ett interimistiskt förfarande och begära interimistiska åtgärder genom att bland annat hävda att den angripna åtgärden riskerar att allvarligt äventyra uppfyllandet av deras uppdrag som stater och den allmänna ordningen. Medlemsstaterna kan därutöver åberopa skada som påverkar en viss ekonomisk sektor, framför allt när den angripna åtgärden kan komma att få negativa återverkningar på sysselsättningsnivån och levnadsomkostnaderna. Däremot räcker det inte att de åberopar en skada som enligt vad som påstås kommer att drabba ett begränsat antal företag när dessa, betraktade var för sig, inte motsvarar en hel sektor av den nationella ekonomin (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 27 februari 2015, Spanien/kommissionen, T-826/14 R, EU:T:2015:126, punkt 25 och där angiven rättspraxis).

- 25 Vad i förevarande fall avser Konungariket Belgiens påstående att det är troligt att vissa företag som drar nytta av systemet för överskjutande vinst skulle förlägga sina verksamheter utanför Belgien eller upphöra att investera där om det angripna beslutet verkställs, konstaterar tribunalen följande. Konungariket Belgien har inte hävdad, och än mindre bevisat, att dessa företag – vars antal inte ens har angetts – representerar en viss sektor av den belgiska ekonomin och att det angripna beslutet skulle påverka dem på ett sådant sätt att det kan komma att få negativa återverkningar på sysselsättningsnivån och levnadsomkostnaderna inom en viss del av ekonomin eller en specifik belgisk region (se, för ett liknande resonemang och analogt, beslut av den 27 februari 2015, Spanien/kommissionen, T-826/14 R, EU:T:2015:126, punkt 31).
- 26 Konungariket Belgien har således inte visat en riktig helhetsbild, såsom krävs enligt rättspraxis, av den ekonomiska situation som åberopats till stöd för att situationen ställer krav på skyndsamhet. Under dessa omständigheter kan domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder inte låta sig nöja med ett enkelt, icke-styrkt, påstående från Konungariket Belgiens sida avseende vissa företags befarade uppträdande för att anse att kravet på att situationen ska ställa krav på skyndsamhet är uppfyllt. Med hänsyn till att interimistiska åtgärder är av ren undantagskaraktär (se punkt 12 ovan) kan sådana åtgärder nämligen endast vidtas om nämnda påstående stöds av uppgifter som ger en riktig helhetsbild av den aktuella situationen och styrks av bevisning (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 17 januari 2013, Slovenien/kommissionen, T-507/12 R, ej publicerat, EU:T:2013:25, punkterna 18 och 19 och där angiven rättspraxis).
- 27 Detsamma gäller Konungariket Belgiens påstående att dess skattemyndighet, ”i ett relativt litet land som har mindre personalresurser att tillgå”, skulle åläggas en alltför betungande administrativ börda om den tvingades fastställa de stödbelopp som ska återkrävas och, för det fall att det angripna beslutet sedermera ogiltigförklaras, beloppen för att ersätta det stöd som återkrävts. Konungariket Belgien har endast räknat upp påstådda och rent abstrakta administrativa svårigheter, utan att tydliggöra hur de personalresurser som finns tillgängliga i den belgiska skatteförvaltningen är organiserade, utan att närmare precisera de administrativa bördor som påstås vara alltför betungande för denna myndighet, och utan att lägga fram några konkreta, skatterättsliga argument för att bestrida skäl 205–211 i det angripna beslutet som avser just tillvägagångssättet för att återkräva de belopp som kvalificerats som rättsstridigt statligt stöd som är oförenligt med den inre marknaden.
- 28 Konungariket Belgien har inte heller ifrågasatt kommissionens modell enligt skäl 202 i det angripna beslutet, att de belopp som ska återkrävas ska fastställas på följande sätt: Eftersom den överskjutande vinst som undantas från skatteplikt motsvarar en procentsats av vinsten före skatt som tillämpas på den verkliga bokförda vinsten hos ett belgiskt företag som ingår i en företagsgrupp, vore det tillräckligt – för att få den selektiva fördel som blivit en följd av åtgärden att upphöra – att återbetala skillnaden mellan den skatt som skulle ha betalats på den verkliga bokförda vinsten och den skatt som faktiskt har betalats med tillämpning av det omtvistade systemet, jämte upplupen ränta från och med det datum då stödet beviljades.
- 29 Då Konungariket Belgien inte heller har uppgett hur många företag som skulle beröras av ett eventuellt återkrav, kan domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder inte göra annat än att förlita sig på antingen det antal som anges i bilagan till det angripna beslutet, det vill säga ett femtiotal företag, eller det antal som kommissionen offentliggjort genom sitt pressmeddelande av den 11 januari 2016, det vill säga ungefär 35 företag. Att de behöriga myndigheterna ska handlägga ett dylikt antal återkravsärenden kan knappast hindra den belgiska skattemyndigheten från att fungera väl (se, analogt, beslut av den 27 februari 2015, Spanien/kommissionen, T-826/14 R, EU:T:2015:126, punkterna 48 och 49), även om det antas att skattemyndigheten då vore tvungen att vidta samtliga åtgärder för att ompröva, omräkna och kontakta andra myndigheter, såsom Konungariket Belgien har hävdad (se punkt 18 ovan).

- 30 Konungariket Belgien befarar att de företag som återkrav riktas mot kommer att väcka talan vid de belgiska domstolarna, vilka då skulle ha att handlägga krävande och komplexa tvister. Tribunalen konstaterar på liknande sätt i denna del att Belgien inte har styrkt att dessa domstolar riskerar att överbelastas av mål avseende eventuella återkrav som skattemyndigheten utfärdat, eller i vilken utsträckning det belgiska rättssystemets verksamhet skulle kunna påverkas negativt. Det är särskilt viktigt att erinra om att eftersom Konungariket Belgien inte har uppgett antalet företag som skulle vara berörda av eventuella återkrav, måste domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder utgå från antagandet att de belgiska domstolarna skulle ha att pröva som mest ett femtiotal mål (se punkt 29 ovan). Handläggningen av ett dylikt antal mål förefaller knappast utgöra ett hinder för ett välfungerande belgiskt rättsväsende (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 27 februari 2015, Spanien/kommissionen, T-826/14 R, EU:T:2015:126, punkterna 48 och 49).
- 31 Beträffande Konungariket Belgiens hänvisning till beslut av den 19 september 2012, Grekland/kommissionen (T-52/12 R, EU:T:2012:447) till stöd för argumentet att den belgiska skatteadministrationen och rättsväsendet riskerar att inte fungera normalt, erinrar tribunalen om att villkoret att situationen ska ställa krav på skyndsamhet ansågs uppfyllt i nämnda beslut på grundval av ett antal mycket särskilda omständigheter som rådde i Grekland under år 2012 (nedan kallat det grekiska målet).
- 32 I det grekiska målet, beträffande den omständigheten att Republiken Grekland riskerade att inte kunna uppfylla sina åtaganden som stat, tog tribunalens ordförande nämligen hänsyn till, bland annat, den omständigheten att antalet stödmottagare, det vill säga grekiska jordbrukare, från vilka de grekiska myndigheterna skulle återkräva beviljat stöd, uppgick till flera hundra tusen, vilka tillsammans med sina familjer utgjorde en betydande del av den grekiska befolkningen. Enligt tribunalens ordförande skulle ett sådant massivt återkrav ha resulterat i ödesdiga konsekvenser för den grekiska skattemyndigheten, vars främsta prioritet var att bekämpa skattebedrägeri och lagföra ”storskalig skatteflykt” för att driva in summor som beräknades till ungefär 20 miljarder euro, det vill säga nästan femtio gånger mer än det stöd som skulle återkrävas från jordbrukssektorn, särskilt med hänsyn till att det var mycket troligt att en stor del av dessa hundratusentals jordbrukare skulle vägra att betala tillbaka de återkrävda beloppen, vilket skulle nödvändiggöra en omfattande insats från tjänstemännen vid skattemyndigheten, som emellertid inte ökat sin personalstyrka, för att driva in pengarna (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 19 september 2012, Grekland/kommissionen, T-52/12 R, EU:T:2012:447, punkterna 44–47).
- 33 I det grekiska målet förelåg dessutom en risk för att den allmänna ordningen skulle störas. I det avseendet tog tribunalens ordförande hänsyn till den omständigheten att samhällsklimatet i Grekland kännetecknades av ett minskat förtroende för de offentliga myndigheterna, ett allmänt missnöje och en känsla av orättvisa, och underströk att våldsamma demonstrationer mot de offentliga myndigheternas drakoniska åtstramningsåtgärder hade ökat konstant, så att ett återkrav av de omtvistade utbetalningarna inom hela jordbrukssektorn skulle ha utlöst demonstrationer som i sin tur hade kunnat urarta i våldsamer och upprörda folkströmningar, vilka skulle ha medfört en allvarlig och irreparabel skada som Republiken Grekland rätteligen kunde åberopa (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 19 september 2012, Grekland/kommissionen, T-52/12 R, EU:T:2012:447, punkterna 48 och 49).
- 34 Det är emellertid uppenbart att Konungariket Belgien på intet sätt kan göra gällande omständigheter som är jämförbara med dem som utmärkte det grekiska målet för att visa att situationen i förevarande mål ställer krav på skyndsamhet.
- 35 Vad slutligen avser Konungariket Belgiens argument att det finns anledning att mildra kravet på skyndsamhet när det vid första påseendet framstår som särskilt faktiskt och rättsligt befogat (*fumus boni juris*) att vidta interimistiska åtgärder, konstaterar tribunalen följande. Förevarande ansökan om interimistiska åtgärder hänvisar på intet sätt till nämnda slags (*fumus boni juris*), utan till rättspraxis där villkoret att de begärda åtgärderna vid första påseendet framstår som faktiskt och rättsligt

befogade anses uppfyllt när åtminstone en av grunderna som åberopats till stöd för talan rörande huvudsaken förefaller välgrundad, eller i vart fall inte ogrundad, genom att innehålla en svår rättsfråga vars svar inte är uppenbart, utan kräver en noggrann prövning som ska avgöras inom ramen för talan rörande huvudsaken. I samma ansökan har Konungariket Belgien dessutom anfört, efter att ha sammanfattat de fem grunder som åberopats till stöd för talan rörande huvudsaken, att svaret på de uppkomna rättsfrågorna inte är direkt uppenbart utan kräver en noggrann prövning inom ramen för sakprövningen, och har avslutningsvis yrkat att tribunalens ordförande ska ”fastställa att talan inte är uppenbart ogrundad såvitt de frågor som utgör saken i målet är tillräckligt relevanta och allvarliga för att villkoret att de begärda åtgärderna vid första påseendet framstår som faktiskt och rättsligt befogade (*fumus boni juris*) ska anses uppfyllt”.

- 36 Härav följer att enligt Konungariket Belgiens egna argument är förutsättningen för att mildra kravet på skyndsamhet, det vill säga att det framstår som särskilt faktiskt och rättsligt befogat (*fumus boni juris*) att vidta interimistiska åtgärder, inte uppfyllt i förevarande fall.
- 37 De villkor som ska tillämpas för att avgöra huruvida en situation som ställer krav på skyndsamhet föreligger har dessutom endast mildrats i tre typer av tvister där det föreföll orimligt svårt, för att inte säga omöjligt, att på grund av systembetingade orsaker uppfylla dessa villkor såsom de anges i rättegångsreglerna och traditionellt sett har tolkats i rättspraxis.
- 38 I detta sammanhang ska, för det första, tvister angående restriktiva åtgärder nämnas. Härvid påpekar tribunalen att varje ansökan om uppskov med verkställigheten av en restriktiv åtgärd, i princip, är ogrundad av den anledningen att ett sådant uppskov skulle kunna utgöra hinder mot åtgärdernas ändamålsenliga verkan för det fall att talan rörande huvudsaken – avseende ogiltigförklaring av de aktuella åtgärderna – skulle ogillas. Ett sådant uppskov skulle nämligen göra det möjligt för en enhet som är föremål för restriktiva åtgärder att, exempelvis, omedelbart ta ut samtliga tillgångar från de banker som är skyldiga att säkerställa frysningen av enhetens tillgångar och tömma sina bankkonton innan avgörandet i huvudsaken avkunnats. Det skulle således vara möjligt för sökanden att kringgå syftet med de restriktiva åtgärder som vidtagits mot denna. Den interimistiska åtgärd som yrkats får emellertid inte i förväg neutralisera följderna av det framtida avgörandet i målet rörande huvudsaken (se beslut av den 14 juni 2012, Qualitest FZE/rådet, C-644/11 P(R), ej publicerat, EU:C:2012:354, punkterna 73–77 och där angiven rättspraxis, beslut av den 11 mars 2013, Iranian Offshore Engineering & Construction/rådet, T-110/12 R, EU:T:2013:118, punkt 34 och där angiven rättspraxis).
- 39 Det följer dessutom av fast rättspraxis att en persons eller enhets intresse av att interimistiskt beviljas frigörande av sina tillgångar utgör något som sökanden inte ens kan beviljas genom en dom om ogiltigförklaring. En sådan dom skulle nämligen inte få de praktiska följder som sökanden önskar, det vill säga att sökandens tillgångar frigörs, förrän vid ett datum som infaller efter avkunnandet av domen. Vid det sistnämnda datumet kommer emellertid domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder i första instans att ha förlorat all sin tidsmässiga behörighet (*ratione temporis*), och frysningen av tillgångarna kommer i vart fall att kunna bibehållas på grundval av en ny restriktiv åtgärd som ersätter de ogiltigförklarade åtgärderna inom den frist som anges i artikel 60 andra stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol. Följaktligen är den berörda personens eller enhetens intresse av att genom en interimistisk åtgärd beviljas ett interimistiskt frigörande av sina tillgångar inte av sådan art att det ska skyddas av domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 16 juli 2015, National Iranian Tanker Company/rådet, T-207/15 R, EU:T:2015:535, punkterna 55–58 och där angiven rättspraxis).
- 40 Det är med hänsyn till denna särskilda situation som råder i tvister angående restriktiva åtgärder som domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder, i rena undantagsfall, har bedömt det som möjligt att anse att kravet på skyndsamhet kan utgöras av det akuta behovet av att så fort som möjligt avhjälpa en uppenbar och synnerligen allvarlig rättsstridighet, eller att direkt tillämpa

artikel 278 FEUF, som är en primärrättslig bestämmelse och därmed har högre dignitet än rättegångsreglerna (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 24 februari 2014, HTTS och Bateni/rådet, T-45/14 R, ej publicerat, EU:T:2014:85, punkterna 50 och 51).

- 41 För det andra ska tvister angående offentlig upphandling nämnas. Sedan det konstaterats att den rättspraxis som tillämpades tidigare resulterade i att det blev i praktiken omöjligt för en utesluten anbudsgivare att bevisa att den omständigheten att dess anbud förkastats riskerade att orsaka anbudsgivaren irreparabel skada, har domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder ansett att ett dylikt resultat var oförenligt med kraven på ett effektivt interimistiskt domstolsskydd som följer av artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Av denna anledning är det numera vedertaget att då en utesluten anbudsgivare lyckas bevisa att det vid första påseendet framstår som särskilt faktiskt och rättsligt befogat (*fumus boni juris*) att vidta interimistiska åtgärder, krävs det inte att anbudsgivaren även styrker att denne riskerar att åsamkas en irreparabel skada, under förutsättning att anbudsgivaren inkommit med sin ansökan om interimistiska åtgärder inom den föreskrivna fristen (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 23 april 2015, kommissionen/Vanbreda Risk & Benefits, C-35/15 P (R), EU:C:2015:275, punkterna 30 och 57).
- 42 För det tredje ska tvister angående tillgång till handlingar nämnas. Beträffande skydd för handlingar som påstås vara sekretessbelagda, har domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder varit noga med att påpeka att även om det inte kan bevisas att den åberopade skadan är irreparabel, skulle såväl domarens underordnade och därmed begränsade behörighet, som det interimistiska förfarandets underordnade och tillfälliga ställning i förhållande till talan rörande huvudsaken, utgöra hinder mot att tillåta ett utlämnande av vissa enskilda uppgifter i dessa handlingar. Samtidigt kan det inte uteslutas att den domstol som ska pröva huvudsaken väljer att pröva huruvida de aktuella handlingarna, till följd av sin art, ska omfattas av en allmän presumtion för sekretess – en presumtion som skulle innebära att dessa handlingar inte omfattades av skyldigheten om delvist utlämnande. Med beaktande av dennes rent underordnade behörighet, kan domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder, i princip, inte förordna om delvist utlämnande utan att detta innebär att detta beslut förlorar sin ändamålsenliga verkan i huvudsaken. Eftersom dessa överväganden avseende arten av det interimistiska förfarandet är avgörande för slutresultatet av detta förfarande i sig, kan de inte begränsas till att avse enbart området för *fumus boni juris* och intresseavvägningen, utan måste även göra det möjligt för domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder att, i förekommande fall, direkt tillämpa de primärrättsliga bestämmelserna i artiklarna 278 och 279 FEUF, för att förordna om uppskov med verkställighet om denna domare anser ”att omständigheterna så kräver” och föreskriva ”nödvändiga” interimistiska åtgärder (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 25 juli 2014, Deza/ECHA, T-189/14 R, ej publicerat, EU:T:2014:686, punkterna 99–101, 104 och 105, och beslut av den 1 september 2015, Pari Pharma/EMA, T-235/15 R, EU:T:2015:587, punkterna 104–106 och 109–110).
- 43 Eftersom förevarande mål inte tillhör någon av de tre tvistetyper som nämnts i punkterna 38–42 ovan, ska villkoren för *fumus boni juris* och kravet på skyndsamhet tillämpas såsom de traditionellt sett har tolkats i rättspraxis (se punkt 13 ovan). Konungariket Belgien är således skyldigt att visa att en allvarlig och irreparabel skada är omedelbart förestående, medan den omständigheten att *fumus boni juris* föreligger – hur akut det än må vara – inte kan kompensera för att kravet på skyndsamhet inte är uppfyllt (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 27 februari 2015, Spanien/kommissionen, T-826/14 R, EU:T:2015:126, punkt 23).
- 44 Mot bakgrund av det ovan anförda konstaterar domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder att Konungariket Belgien inte har styrkt att det föreligger en risk för att medlemsstaten åsamkas en allvarlig och irreparabel skada om uppskov med verkställigheten av det angripna beslutet inte beviljas. Kravet på skyndsamhet är således inte uppfyllt.

- 45 En dylik utgång är förenlig med den intresseavvägning varigenom domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder måste avgöra, bland annat, om Konungariket Belgiens intresse av att beviljas den interimistiska åtgärden har företräde eller ej framför intresset av att det angripna beslutet omedelbart tillämpas (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 26 juni 2003, Belgien och Forum 187/kommissionen, C-182/03 R och C-217/03 R, EU:C:2003:385, punkt 142).
- 46 Härvid erinrar tribunalen om att artikel 108.2 första stycket FEUF föreskriver att om kommissionen finner att ett statligt stöd inte är förenligt med den inre marknaden ska den besluta om att staten i fråga ska upphäva eller ändra dessa stödåtgärder inom den tidsfrist som kommissionen fastställer. Härav följer att det allmänna intresset av att kommissionen fullgör de uppgifter som anförtros den genom artikel 108.2 FEUF, i syfte att säkerställa att den inre marknadens funktion inte snedvrids genom statliga stöd som är skadliga för konkurrensen, är av särskild betydelse. Skyldigheten för medlemsstaten i fråga att upphäva en stödåtgärd som är oförenlig med den inre marknaden syftar nämligen till att återställa den tidigare rådande situationen (se beslut av den 20 augusti 2014, Gmina Kosakowo/kommissionen, T-217/14 R, ej publicerat, EU:T:2014:734, punkt 51 och där angiven rättspraxis).
- 47 Följaktligen har det fastställts att vid ett interimistiskt förfarande avseende uppskov med verkställigheten av den skyldighet kommissionen ålägger medlemsstaterna att återbetala rättsstridigt stöd som befunnits oförenligt med den inre marknaden, ska unionens intresse normalt sett ha företräde framför stödmottagarens intresse, det vill säga av att undvika verkställigheten av skyldigheten att återbetala stödet innan domen i huvudsaken meddelas. Det är endast under rent exceptionella omständigheter och för det fall att bland annat kravet på skyndsamhet är uppfyllt som mottagarna av sådant stöd kan beviljas interimistiska åtgärder (se beslut av den 20 augusti 2014, Gmina Kosakowo/kommissionen, T-217/14 R, ej publicerat, EU:T:2014:734, punkt 52 och där angiven rättspraxis).
- 48 Såsom nyss fastställts har Konungariket Belgien i förevarande fall inte bevisat att kravet på skyndsamhet är uppfyllt, vilket redan medför att unionens intressen har företräde framför Konungariket Belgiens intressen.
- 49 Beträffande eventuella exceptionella omständigheter påpekar tribunalen att Konungariket Belgien endast har understrukit att det vid första påseendet framstår som faktiskt och rättsligt befogat (*fumus boni juris*) att vidta interimistiska åtgärder, samt att kommissionen under lång tid underlåtit att undersöka systemet för överskjutande vinst. Konungariket Belgien har i ansökan om interimistiska åtgärder likväl inte åberopat någon exceptionell omständighet som skulle kunna förhindra återkrav av det påstådda statliga stödet.
- 50 Härav följer att ansökan om interimistiska åtgärder ska avslås. Det saknas därvid anledning att pröva huruvida det vid första påseendet framstår som faktiskt och rättsligt befogat (*fumus boni juris*) att anta interimistiska åtgärder (beslut av den 25 oktober 2012, Hassan/rådet, C-168/12 P (R), ej publicerat, EU:C:2012:674, punkt 31).

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALENS ORDFÖRANDE

följande:

- 1) **Ansökan om interimistiska åtgärder avslås.**
- 2) **Frågan om rättegångskostnaderna anstår.**

Luxemburg den 18 juli 2016.

Justitiesekreterare
E. Coulon

Ordförande
M. Jaeger